

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

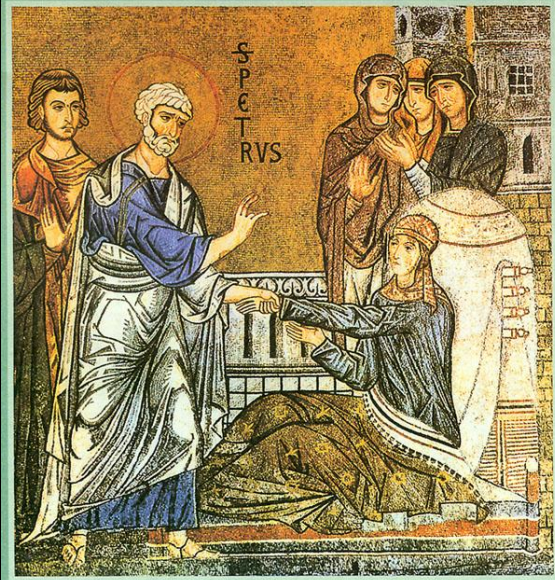
[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Праведна Тавіфа,
вдова, що її
воскресив з
мертвих Апостол
Петро**

**St. Tabitha, the Widow
Raised from the Dead by
the Apostle Peter.**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ

kutash@unicorne.org

«Потоком багато-струмкової річки милостині, ти поливала суху землю для нужденних. Розливаючи милостиню на вдів та бідних, ти випромінювала світлом своїх добродійств і сяjala благодаттю, о Тавіфо...» (3 Тропаря Св. Тавіфі)

На 7-го листопада за григоріанським календарем (це – 25-го жовтня за юліанським) ми святкуємо пам'ять Св. Тавіфи (відомої також своїм грецьким іменем «Доркас», що означає «сарна»), яку згадує Книга Діянь Святих Апостолів, як Ученицю Христа (9:36-42). Про цю чудову жінку, якої пам'ять ми сьогодні святкуємо, можна згадати декілька справ.

По-перше, титул «Учениця», яку надає їй автор Книги Діянь, Св. Лука, підтверджує проголошення Апостола Павла: «Нема юдея, ні грека, нема раба,

“With the flow of the many-streamed river of almsgiving you watered the dry earth of the needy. Showering alms on the widows and the poor, You shone with the light of your works and were radiant with grace, O Tabitha...” (from the Troparion to St. Tabitha)

On November 7 on the Gregorian Calendar (which is October 25 on the Julian) we celebrate the memory of St. Tabitha (also known by her Greek name “Dorcas” which means “gazelle”), who is mentioned in the Book of Acts as one of the Disciples of Christ (9:36-42). There are several interesting points to be made about this wonderful lady whom we venerate today.

The first is that the title “Disciple” given her by the author of the Book of Acts, St. Luke, is an affirmation of the Apostle Paul’s proclamation: “There is neither Jew nor Greek, there is neither

ані вільного, нема чоловічої статі, ані жіночої, бо всі ви одне в Христі Ісусі!» (Галат 3:28). Як видно, Тавіфа була вагомою людиною, бо ж сам первоверховний Апостол Петро прибув до міста Йопії, де вона проживала з Лідди, щоб прийняти участь у її Похороні.

По-друге, вона - приклад для Християн, які мають змогу допомагати іншим, менш щасливим від них. Припускають, що вона була вдовою, якими були ті, що її оплакували. У ранній Церкві був особливий Чин вдовиць. Їх записували, тобто зараховували до тих, якими має опікуватися Церква, і глибоко поважали їх разом з Єпископами (наглядачами), Пресвітерами та Дияконами. Вони мали й обов'язки Молитви, навчання інших жінок та творення добрих діл. Один з титулів, яких часто дають українці дружинам Священиків «Добродійка» дуже підходив би цим сокровищам Церкви Христової.

Тавіфа була здібна в шиттю і, як видно, успадкувала була певні ресурси від свого покійного мужа. Вона самовіддано посвячувала свої таланти й ресурси на користь іншим, і отож її відхід від цього світу викликав особливо потужний смуток у тих, яких вона залишала по собі. Та Бог вибрав її для особливого додаткового служіння, яке вимагало іншої ще більшої самопожертви.

Вона знайшла була спокій і радість у Господі, як Його відданий послідовник. Цю радість вона проявляла і в танцях, як подають деякі джерела. Вона стала в ряди керівників у Його Тілі, в Церкві, своїм провідництвом та навчанням, як також і примірною діяльністю у творенню добрих діл для інших. А тоді, несподівано, Тавіфа «заснула в Господі». Ось так говорить Церква рання – і Церква вживає цей вислів до нині – коли Християни помирають. Зворушливий приклад цього знаходимо в абзаці, який описує смерть першого Християнського

slave nor free, there is neither male nor female; for you are all one in Christ Jesus.” (Galatians 3:28). Clearly Tabitha was a person of importance, since the pre-eminent Apostle Peter came to the city of Joppa, where she lived, from Lydda to attend her funeral.

Second, she is a model for Christians who have the means to help others less fortunate than themselves. It is assumed that she is a widow like those who are mourning her. The early Church had a special Order of Widows. They were enrolled, that is numbered among those who would be cared for by the Church, and were held in great esteem along with the Bishops (overseers), Presbyters and Deacons. They had duties of prayer, teaching other women and doing good works. One of the common titles Ukrainians give to the wives of Priests “Dobdrodiyka” – literally “doer of good works” – may very appropriately be applied to such treasures of the Church of Christ.

Tabitha was skilled at sewing and evidently had inherited resources from her late husband. She selflessly offered her talents and resources for the good of others and so her departure from this world called forth an especially great outpouring of grief from those she was leaving behind. But God had selected her for yet another special ministry which required another, yet greater, sacrifice.

She had found peace and joy in the Lord as His dedicated follower. It was a joy that she also expressed in dance, according to some sources. She had become prominent in His Body, the Church, by her leadership and teaching, as well as by her exemplary activity in the doing of good works for others. Then, unexpectedly, Tabitha had “fallen asleep in the Lord”. This is the expression the early Church used – and the Church uses it until today – when Christians die. A

Мученика, Св. Степана (Діянь 7:55-60).

Та Степан, як майже всі ті, що засинають у Господі, міг зостатися в Небесних Оселях, приготованих Господом, про яких Апостол Павло, цитуючи Пророка Ісаю, пише в своєму Першому Посланню до Коринтян: «Але, як написано: Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його!» (2:9; Ісаї 64:4). А Тавіфу, як Лазаря, та декількох інших Мучеників, про яких згадує Св. Письмо, покликав Господь повернутися до їхнього земного життя, зо всіма його викликами, на певний час, поки зможуть знову повернутися до тих Осель навіки.

Апостол Петро увійшов у кімнату, де виложили тіло Тавіфи у підготовці до похоронення його. Він попросив плачучих залишити його на самоті з нею. Коли вони повиходили, він приклякнув та помолився. А тоді сказав до неї, як Господь сказав був до Лазаря: «Тавіфо, вставай!». Вона відкрила свої очі і сіла. Петро подав їй свою руку і допоміг їй встати. Плачучі увійшли - і глибокий смуток їхній перемінився на велику радість! «А це стало відоме по цілій Йопії, і багато-хто в Господа ввірували» (Діянь 9:42).

Вінцем служіння Тавіфи було постачання дальших потрясаючих доказів Господньої сили над смертю, - сили, яка також проявляється у Його Тілі, у Церкві тут на землі. Ця перемога, що проявилася піднесенням з мертвих Лазаря, Тавіфи та деяких інших, повністю проявляється в Воскресенню Христовому, яке вводить життя майбутнього Віку у цей, поки що ще притемнений, світ.

Отож Тавіфа, як Лазар та інші піднесені з мертвих силою Господньою, після завершення рештки свого земного служіння, будучи викликана з безмежної радості Небесного Царства, потім знову

moving example of this is found in the passage which describes the death of the first Christian Martyr, St. Stephen (Acts 7:55-60).

However Stephen, like nearly all of those who fall asleep in the Lord, could remain in the Heavenly Mansions prepared by the Lord, about which the Apostle Paul, citing the Prophet Isaiah, wrote in his First Letter to the Corinthians: "Eye has not seen, nor ear heard, nor have entered into the heart of man the things which God has prepared for those who love Him one" (2:9; Isaiah 64:4). Tabitha, like Lazarus and a few other martyrs mentioned in the Scriptures were called upon to return to their earthly lives, with all their challenges, for a while longer before returning to those Mansions to stay.

The Apostle Peter came into the room where Tabitha's body was laid out in preparation for burial. He asked the mourners to leave him alone with her. When they left he knelt in prayer and spoke to her as the Lord has spoken to Lazarus: "Tabitha arise". She opened her eyes and sat up. Peter gave her his hand and helped her get up. The mourners came in and what had been profound sorrow turned to amazing joy. "And it became known throughout all Joppa, and many believed on the Lord" (Acts 9:42).

Tabitha's crowning ministry was to provide more startling evidence of the Lord's power over death which is also manifest in His Body, the Church, here upon earth. This victory, manifest in the raising of Lazarus, Tabitha, and some others, is fully manifest in the Resurrection of Christ, which ushers the Age that is to come into this, as yet still darkened, world.

And so Tabitha, like Lazarus and the others raised by the Lord's power, after completing the balance of their earthly ministry, having been called away

повернулася до свого справжнього Дому з Господом. Її жертва завершилася - і була прийнята, і вона вічно живе з Ним і заступається, разом зі всіма Святими та Ангелами, за нас, які ще занурені в викликах - та в слухних нагодах для служіння Богу, яких подає нам наше життя на цьому світі.

Коли повернулися ці Угодники до свого земного пробування з того місця блаженства, чи пригадували вони те, що там переживали? Це нам не виявлено. Та подібний досвід спонукав двох Святих Церкви, після подібного повернення, на певний час, із мертвих, просто закликати своїх братів і сестер, Християн, молитися і постійно звертатися до Господа. Про Преподобних Афанасія Воскреслого та Ісихія можемо прочитати ось тут: [Saints Athanasius and Hesychius](#).

Пам'ятаючи Св. Тавіфу, використовуймо мудро свій час тут на землі, щоб чинити якнайбільше добра, якого лиш можемо, з усім тим, що нам доступне. Дуже скоро ця нагода промине – як проминуть і всі виклики та іспити. Як говорить улюблений Християнський вислів: «Лише одне життя. Воно скоро промине. Лише те, що вчинили для Христа триватиме». Амінь.

from the exceeding joy of Heaven, returned to her true Home with the Lord. Her sacrifice was complete - and accepted, and she ever lives with Him and intercedes, together with all the Saints and Angels, for us who are immersed in the challenges and opportunities for serving God presented by our life upon the earth.

When these Holy Ones came back to their earthly sojourn from that place of bliss, did they remember what they had experienced there? This is not revealed to us. However, a similar experience led two Saints of the Church, after returning for a time from the dead, to simply call upon their fellow-Christians to pray and look constantly to the Lord. We can read about St. Athanasius the Resurrected and St. Hesychius here: [Saints Athanasius and Hesychius](#).

Remembering St. Tabitha, let us make good use of our time upon the earth to do as many good things as we possibly can, with all that we have at our disposal. Very soon the opportunity will be over – as will the challenges and trials. As a beloved Christian saying puts it: “One life to live. ‘Twill soon be past. Only what’s done for Christ will last”. Amen.